

מ"י 32532/06/21 - מדינת ישראל נגד עבדה חסין

בית משפט השלום באשקלון

מדינת ישראל נ' חסין

15 יוני 2021

מ"י 32532-06-21

לפני כבוד השופטת דורית בונדה
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
עבדה חסין

נוכחים:

נציג המבקשת עו"ד ערן צמיר

המשיב הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד שרית עוז

החלטה

אני ממנה את עו"ד שרית עוז והסנגוריה הציבורית לייצוג המשיב.

ניתנה והודעה היום ה' תמוז תשפ"א, 15/06/2021 במעמד הנוכחים.

דורית בונדה, שופטת

ב"כ המבקשת, לאחר שמוזהר כחוק:

אני חוזר על האמור בבקשה, ומצהיר על אמיתות תוכנה.

מגיש לעיון בית המשפט את תיק החקירה, וכן דו"ח סודי (התקבל וסומן מב/1).

עמוד 1

ב"כ המבקשת עונה בחקירה נגדית לב"כ המשיב:

ש: באיזה שעה החשוד נעצר.

ת: בשעה 9:55.

ש: באיזה שעה קיבלתם את התע"צ.

ת: לא יודע לומר כי אין לי על זה שעה.

ש: יש זכ"ד.

ת: יש לי רשומה מוסדית.

ש: התע"צ התקבל אתמול נכון לא אתמול.

ת: תאריך הפקת הפלט 14.6.21.

ש: פניתם לתביעות אתמול.

ת: לא שידוע לי.

ש: למרות שהיה עצור מ-10:00 יש הסבר למה לא פנו אתמול לתביעה.

ת: אני מוצא לא לענות על השאלה הזו, אני חושב שהשאלות האלה כלפי היחידה החוקרת יש בהם חוסר תום לב, יש ליחידה החוקרת תחנת אשדוד כמות גדולה של עצורים, אין לה יכולת על כל תיק ותיק לשלוח לשיטת חברתי ישירות ליחידת התביעות, לא מדובר בנוהל עבודה שאפשר לעמוד בו וגם היום אנו לא מבקשים להאריך את מעצרו של המשיב ביום נוסף אלא בשעות ספורות בלבד כדי להגיש כתב אישום. דומה הדבר לערר על החלטת קצין בדיעבד.

ב"כ המבקשת מסכם:

אנו מבקשים לאשר ליחידה החוקרת זמן קצוב של 3 שעות על מנת שיחידת התביעות יוכלו לעיין בתיק ולכלל הפחות להגיש הצהרת תובע וזאת לאחר שהיחידה החוקרת סברה שפעולות החקירה בתיק הסתיימו כך להבנתה, אני מעריך שחברתי בסיום דבריי תאמר שאין סמכות משפטית לכן אקדים תרופה למכה ואומר, שאני מפנה את בית המשפט לבש"פ 4829/14, שם כב' השופט עמית התייחס להחלטות קודמות שלו בהם הוא קרא למחוקק להבהיר את נוסחו האמנדטורי של סעיף 17 ד', ובהחלטה זו קרא לאפשר ליחידת התביעות לקבל תיקים שהפעולות הסתיימו, אך עדיין לא הוגשה בהם הצהרת תובע או כתב אישום.

השופט עמית בפסק דין זה אישר החלטות קודמות שלו וביניהם ב"ש מחוזי חיפה 3436/07 אבו ריה פארוק נ' מ"י (21.8.2007) וכן בש"פ 1270/14 ששון נ' מ"י (מיום 20.3.14) כאשר השופט מציין בהחלטותיו אלה כי יש לאפשר

ליחידת התביעות לעיין בתיק שהפעולות הסתיימו על אף שלא הוגש כתב אישום ולצורך כך "זכאית" יחידה חוקרת למספר שעות בודדות על מנת להגיש את התיק לעיין כאמור.

ב"כ המשיב מסכמת:

בדיני המעצרים קיים חוק מפורש מפנה את בית המשפט לסעיף 1 לחוק מעצרים שאומר אין מעצר או עיכוב ללא הסמכה מפורשת בחוק, כמו כן מפנה לסעיף 17 ד'.

אני אטען שבהתאם לחוק שגובר על כל פסיקה לא ניתן להאריך את המעצר מבלי הסמכה מפורשת כלומר מבלי הצהרת תובע.

מה יש לנו כאן? מה ההבדל בעניין שלנו לבין העניין שחברי הפנה באותו בש"פ. ההבדל הוא שהחשוד נעצר אתמול בשעה 9:55 בבוקר ובאותו יום התקבל גם התע"צ. ז"א שמאתמול ב-9:55 היחידה החוקרת יכלה גם יכלה להעביר את התיק לתביעה ולקבל עד היום הצהרת תובע, אבל, חברי עם כל הכבוד לחברי טוען פה כל מיני טענות כסת"ח שלא מצדיקות את השארתו של החשוד במקרה הזה בתנאי מעצר וזאת אך ורק לטעמי מטעמי עצלות של היחידה החוקרת שיכלה להביא הצהרת תובע ובחרה לא להביא.

יש כאן כמה הבדלים מהותיים, ראשית מדובר בפסק דין מהעליון על מקרה שהובא להחלטת בית המשפט בשעות אחה"צ, פה אי אפשר היה פיזית לקבל הצהרת תובע, פלוס, עוד הבדל מהותי שנבעה מסוכנות אינהרנטית תוך המעשה ולכן המסוכנות הזו היא שנתנה לבית המשפט את הגושפנקא לתת עוד כמה שעות אלה, עם כל הכבוד אנו לא באותו מצב, מדובר כאן בבחור צעיר שווה בלתי חוקי שלדבריו עם אישור.

ב"כ המבקשת:

הטענה נבדקה ונמצאה לא נכונה.

ב"כ המשיב:

יש כאן עבירה של שהייה בלתי חוקית. אין לי חלופה, עם כל הכבוד עילות המעצר של מסוכנות ושיבוש שלא מתקיימות כאן. אבקש להורות על שחרורו.

החלטה

לפניי בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב למשך 3 שעות לצרכי חקירה.

בפתח הדיון התברר כי החקירה הסתיימה והבקשה מתבקשת כעת על מנת לאפשר ליחידת התביעות לעיין בתיק

החקירה ולשקול הגשת כתב אישום ובקשה נלווית לצידו.

אף שהבקשה היא למעצר למשך 3 שעות, התנהל באולמי דיון סוער במסגרתו כל צד שטח את טענותיו וביקש לשכנע את בית המשפט בצדקת דרכו ובנכונות הטענות אשר פורטו על ידו במהלך הדיון.

הבסיס לדיון הסוער שהתקיים הוא הוראות סעיף 17 (ד) לחוק המעצרים, אשר קבע כי: **"נעצר אדם וחקירתו נסתיימה, ישוחרר מהמעצר, ואולם אם הצהיר תובע כי עומדים להגיש כתב אישום נגדו ושוכנע בית המשפט, כי יש עילה לכאורה לבקש את מעצרו עד תום ההליכים, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה שלא תעלה על 5 ימים, בכפוף להוראות סעיף קטן (ב)".**

הצדדים שלפני, לא נחלקו על העובדה הבסיסית כי הליך החקירה בעניינו של המשיב הסתיים.

המשיב חשוד בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ותיק החקירה מלמד כי המשיב אוזח בעבר דומה ובו 2 הרשעות בעבירה זוהה.

בעוד ב"כ המבקשת טען כי חרף סיום הליך החקירה בעניינו של המשיב, עדיין בסמכות בית המשפט להאריך את מעצרו לתקופה המבוקשת כעת, טענה ב"כ המשיב כי הוראות חוק המעצרים, אינן מאפשרות זאת והתוצאה היחידה אליה ניתן להגיע כעת בהעדר פעולות חקירה, היא שחרורו של המשיב לאלתר.

החשש במקרה שלפני משחרור שווה בלתי חוקי הוא הימלטות מהליכי משפט, כשאין חשש לשיבוש הליכי חקירה, שעה שזו הסתיימה.

הצדדים שניהם התייחסו להוראות החוק ולפסיקה הרלבנטית, כשפסיקה זו מוכרת לי ואציין כי אף אני בהחלטות קודמות מצאתי לצדד בגישת ב"כ המשיב והוריתי במקרים דומים כי אין מקום להאריך מעצר חשוד מבלי שהוגשה הצהרת תובע, שעה שהסתיימו פעולות החקירה בעניינו וראו בעניין זה החלטתי במ"י 15048-04-21 מ"י נ' איגור רגידובסקי שם הפניתי להחלטת בית המשפט המחוזי הנכבד בב"ש כב' השופט שלמה פרידלנדר בעמ"י 4696-10-20 היתם אגאבריה נ' מ"י בו בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי **"לאחר שהסתיימה החקירה, ובטרם הוגש כתב אישום, וכאשר לא מופעל המנגנון הקבוע של חוק המעצרים עם הצהרת תובע, עם תיחום הזמן הגלום בה, לצורך גישור בין תקופת החקירה והתקופה שלאחר הגשת כתב האישום, לא קיימת בחוק המעצרים סמכות מפורשת לתנאים מגבילים, כפי שמפורט בסעיף 17 (ד) לחוק המעצרים".**

ב"כ המבקשת הפנה במהלך הדיון לפסיקת בית המשפט העליון בבש"פ 4829/14 פלוני נ' מ"י וכן להחלטות המאוזכרות בפסיקה זו, כשתמצית טענותיו הינה, כי חרף סיום הליך החקירה עדיין בשלב הנוכחי ניתן להאריך מעצר חשוד אף בטרם הגשת הצהרת תובע.

ב"כ המשיב מנגד, התייחסה לפסיקת בית המשפט העליון הנכבד בעניין **פלוני נ' מ"י** וביקשה לאבחן בין הפסיקה האמורה למקרה שלפנינו, שכן לטענתה הרקע לפסיקת בית המשפט העליון הינו המקרה האינדיבידואלי אשר עמד להכרעה, כשבמקרה האמור דובר על מסוכנות גבוהה וכן על סד זמנים אשר לא אפשר ליחידה החוקרת להגיש הצהרת תובע.

בשונה מכך, טענה ב"כ המשיב כי המשיב נעצר כבר אתמול בשעות בוקר מוקדמת, כך שעמד לרשות היחידה החוקרת זמן מספיק להגיש את הצהרת התובע בעניינו של המשיב.

עוד טענה ב"כ המשיב כי פסיקת העליון התייחסה לעילות המעצר של שיבוש הליך החקירה והליך מעצר בעוד לפנינו חשש מפני הימלטות מהליכי משפט בלבד.

שקלתי טענות הצדדים בכובד ראש ומצאתי לאמץ את גישת המבקשת על פני גישת המשיב ואנמק;

במקרה שלפנינו הליכי החקירה הסתיימו ונכון הוא כי דרך המלך בהתאם לסעיף 17 (ד) לחוק המעצרים הינה הגשת הצהרת תובע, זאת וככל ולא עלה בידי המבקשת להגיש כתב אישום.

אלא, שקבלת עמדת ב"כ המשיב לפיה כל אימת שהסתיימו הליכי החקירה, הדבר מוביל לשחרור אוטומטי של חשודים בלי קשר לטיב ומהות החשדות בעניינם, עלול להוביל כעולה אף מפסיקת בית המשפט העליון בבש"פ 4289/14 **פלוני נ' מ"י** לתוצאה שאינה רצויה ובוודאי שלא היתה כוונת המחוקק.

נשווה בנפשנו כי המשיב שלפני חשוד היה בביצוע עבירת רצח, היעלה על הדעת כי הוא היה משוחרר אך בשל כך שלא הוגשה הצהרת תובע בעניינו תוך היאחזות בהוראות סעיף 17 (ד) לחוק המעצרים?

כב' השופט עמית בהחלטות שונות אשר יצאו תחת ידו התייחס לנוסחו המנדטורי של סעיף 17 (ד) לחוק המעצרים וקרא למחוקק לא אחת לתקן נוסח זה על מנת שלא תיפול שגגה בהחלטות בתי המשפט בערכאות השונות.

בעניין **פלוני הנ"ל**, ציין בית המשפט העליון כי ב"**שלב הדמדומים**" בו אנו מצויים, עדיין בית המשפט מחוייב לבחון את עילות המעצר, אף אם הסתיימה החקירה, אחרת קבע בית המשפט העליון "**עלולה להיווצר תוצאה בלתי הגיונית בעליל, לפיה עבריין מסוכן עלול להשתחרר אך ורק מן הטעם שהחקירה הסתיימה אך משום מה לא ניתנה הצהרת תובע**".

על קריאת בית המשפט העליון למחוקק לתקן את הנוסח המנדטורי ניתן גם ללמוד מב"ש 3436/07 **אבו ריא פארוק נ' מ"י** שם בית המשפט העליון ציין בין היתר כי נוסחו של החוק "**עלול לגרום תקלה חמורה לאינטרס הציבור**".

למרבה הצער, אף שאמירות בית המשפט העליון כבר נאמרו לפני הרבה למעלה מעשור, טרם מצא המחוקק לתקן את הוראות סעיף 17 (ד) לחוק וכך גם היום השאלות שעלו במהלך הדיון נותרו רלבנטיות ועל בית המשפט לשוב ולהידרש להן מעת לעת.

ב"כ המשיב טענה כאמור לעיל, כי במקרה שלפנינו לא עומדת על הפרק עילת מעצר בדמות מסוכנות או חשש לשיבוש אליהן התייחס כב' השופט עמית בעניין **פלוגי**, אלא שלדעתי ההחלטה האמורה התייחסה לעילות המעצר שעמדו לדיון באותו עניין ובוודאי שלא היתה כוונת בית המשפט העליון לשלול אפשרות למעצר בשל עילות מעצר אחרות המתקיימות ב"שלב הדמדומים".

אשר לטענת ב"כ המשיב, כי היחידה החוקרת יכולה להגיש הצהרת תובע תחת הגשת בקשה להארכת מעצר למשך 3 שעות, סבורני כי גם אם יש בטענה זו אמת, עדיין הדבר לא פותר את בית המשפט כעת להידרש למחלוקת בין הצדדים ולהכריע בה.

לאור כל אלה, אף שרצוי היה כי היתה מונחת בפני בית המשפט לכל הפחות הצהרת תובע, או לחילופין כתב אישום, לא מצאתי כי יש באי הגשת הצהרת תובע, כדי להוביל כעת לשחרורו של המשיב אשר כבר הוכיח כי הוראות פסקי הדין בעניינו אינן מותרות בו רשם רב, כשחרף שתי הרשעות קודמות בעבירה זהה של כניסה לישראל שלא כחוק, בחר להיכנס פעם נוספת לישראל ללא היתר כדיון.

לטעמי, מעבר לעילה של חשש להימלטות מאימת הדין לו ישוחרר המשיב, הרי שבעת הנוכחית בה המצב הבטחוני לעיתים עומד לבחינה, וודאי קיימת אף עילת מעצר בדמות מסוכנות הכרוכה בהתנהלות המשיב, שכן מדובר במשיב שאינו תושב ישראל וחרף זאת בחר לחדור לתחומי המדינה שלא כחוק.

המשיב אמנם מציין בחקירתו כי עשה זאת לצורכי פרנסה, אך ידועים מקרים שבאצטלה כזו או אחרת, אף מי שנכנס לישראל כחוק, בחר ליטול חלק בארועים בטחוניים קשים כנגד בטחון המדינה ואזרחיה.

שעה שעל הפרק עילות מעצר רלבנטיות אשר בוודאי יצדיקו הגשת כתב אישום ולצידו בקשה למעצר עד תום ההליכים, מצאתי שלא להעתר לבקשת ב"כ המשיב לשחררו, תוך שאני מורה על מעצרו למשך 3 שעות כפי שהתבקש על ידי המבקשת מלכתחילה.

אציין בשולי החלטתי, כי אף לא הוצגה לפני כל חלופה אשר יש בה כדי לאיין את המסוכנות או להבטיח התייבבות המשיב להליכי משפט בעניינו וגם בשל כך, מצאתי כי קיימת הצדקה להורות על הארכת המעצר.

אציין כי החלטתי ניתנה כעת בשעה 10:15 והמעצר מוארך ל-3 שעות.

אני מורה לשב"ס לאפשר למשיב להעתיק מספרי טלפון ממכשיר הנייד המצוי בפיקדון, זאת לבקשת בא כוחו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום ה' תמוז תשפ"א, 15/06/2021 במעמד הנוכחים.

דורית בונדה, שופטת

הוקלד על ידי רחל מושיאשוילי